

Első kiadás

Nonprofit Magánkiadó Budapest 2020

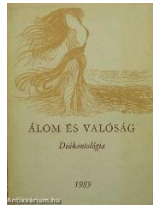
ISBN 978-615-81751-1-1 Pregh Balázs válogatott írásai -
Bővített Kiadás (pdf) Pregh Balázs

Copyright© A könyv teljes tartalma szerzői jogvédelem alatt áll. A könyvből részletet vagy a könyv teljes tartalmát másolni, idézni, felhasználni csak és kizárólag a szerző, Pregh Balázs írásos engedélyével lehet. Ellenkező esetben a hatályos jogszabályok alapján – az 1999. évi LXXV. törvény, valamint a 2012. évi C. törvény 385.§ – alapján, jogi eljárás megindítását kezdeményezzük, továbbá a jogosulatlan felhasználás napidíja is felszámolásra kerül.

Minden kép forrása a Pixabay, kivételek ez alól az antológiákról készült képek, a rólam készült fotó, mely az Informatika a Látássérültekért Alapítvány oktatótermében készült illetve a Fiction-kult honlap számára készített írások ahol a képek forrása az Imdb.

Eddig az alábbi kiadványokban jelentek meg nyomtatásban műveim:

Versek:

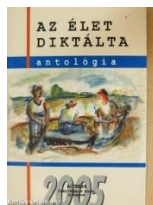

Álom és valóság Diákantológia 1989

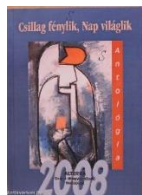
Heves Megyei Hírlap 2002

Lyra – a Boldog Jövőnkért Alapítvány irodalmi antológia 2003
ősz

Lyra – a Boldog Jövőnkért Alapítvány irodalmi antológia 2003
december

Az élet diktálta – antológia 2005

Csillag fénylik, Nap világít – antológia 2008

Pregh Balázs válogatott írásai – 2020

DÍJAK:

EMLÉKLAP Az én Budapestem 2002 november 21

EMLÉKLAP Mécs László Irodalmi-díj 2003 október 18.

A tudományos-fantasztikus novellák közül kettő sikeresen szerepelt egy Preyer Hugo-pályázaton.

LEKTORI JELENTÉS:

Batári Gábor főszerkesztő (ALTERRA) 2003 április 24.

Tartalomjegyzék

Mese	9
A nyúl, a sündisznó és az alma.....	10
Szépirodalmi novellák	14
Kedvenceink.....	15
A varkocsok.....	19
Ősz.....	24
A titokos dolog.....	27
Szerelem.....	31
Álom.....	39
Karácsony	41
Versek	46
Köddöfködő	49
Bumeráng	65
A tintahal igazsága	66
Születésnapjaimra.....	68
Tanács.....	98
Pályázat	99
Öngyilkos sírfelirata	113
Fénykép	113
Áll a bál	116
Ébresztő	124
A klónozás hírére	126

Anti-Himnusz	147
Felesleges vers	150
Ballada	159
Hirdetés	172
A Tegnap holnapja	173
Négysoros egy rajzhoz	211
Test a mentum	211
Fülmonológ	227
Befejezetlen versek, töredékek	267
Tudományos-fantasztikus novellák	283
Az érem másik oldala	285
Az Asztenoszféraán túl	289
Őrzők vagy angyalok?.....	295
Fejlődés?.....	301
Ipekakuána	307
Kiemelés	311
<u>A Fiction-kult honlap számára készített írások .....</u>	314
V. A. Obruchev Utazás Plutóniába képregény	314
Déja Vu vs Halálos hullámhossz 2., 4. epizódja	318
Vágott verzió vs Chrysalis - Az emlékrabló	324
13-as raktár.....	330
Recenziók	334
Fazekas István: Rögzített pillanatok.....	335

Naomi Klein: Sokkdoktrína	338
Camilla Läckberg: Vészmadár	342
Bartók Imre: A Patkány éve	345
Jacques Attali: Ki kormányozza holnap a világot?	350
Internetes linkek	354
A kötet szerzőjéről.....	355
Lektorai Jelentés	356
Díóhéjban e kötetéről.....	357

Mese

Pregl Balázs
A nyúl, a sündisznó
és az alma

/mese/

A nyúl, a sündisznó és az alma /mese/

A reggeli harmatcseppek éppen felszáradtak a réten viruló fűszálakról. A hajnali pára-pamacsok már elröppentek az erdő fáinak lombkoronái közül. Az állatok is ébredtek. Leggyorsabban a madarak, és a rágcsálók dugták ki fejeiket fészkeikből, odúikból. Szaglászták, vajon mit hozhat a mai nap? Csuszkák, harkályok keresgéltek élelmet a fákon. Egerek, pockok kutattak reggeli falatok után a fák tövében.

A rovarok pedig körbezümmögték a rétet és az erdőt. Cinkék repkedtek szerteszét, hogy megtudják a legfrissebb híreket a

világról, amiket aztán mindenhová elvihetnének. Az erdő ontotta magából a szebbnél-szebb színeket. A sárga, a piros, a lila, a zöld, a kék különböző színeit. Egyszóval minden úgy zajlott, mint a többi átlagosnak mondható reggelen.

Egy gyönyörű szőrzetű, hosszú fülű, kerek szemű nyulacska is ugyanúgy bújt ki a fa gyökerénél elhelyezett vackából, mint bármelyik más napon. Rögtön szaladgálni kezdett, amint kiszimatolta, hogy semmilyen veszély nincs a közelben. Keresztül-kasul futott a virágoktól hemzsegő réten a mezei csormolyák, katángok között. Időnként megállt, megszagolta a kamilla illatát, - mert ez volt a kedvence - és fülelt ébredeznek-e már a többiek.

A fák közé bemerészkedve a galagonya-, a som-, a kökény- és a magyalbokrok között cikázgatott, amikor egyszer csak megtorpant. Észrevette, hogy egy kis, szürkés szőr-gombolyag araszol vele szemben, a hátán egy nagy, kerek piros gyümölcessel. Egy sündisznócska volt, almát cipelt. A nyuszi odaugrándozott mellé. Körbeszaglászta, azután óvatosan megkérdezte tőle:

- Mondd csak, süni, nincs kedved megosztani velem ezt a kívánatos kis almácskát. Olyan jó illata van. Én pedig megéheztem a sok szaladgálásban.

A sündisznócska mogorván nézett rá, apró szemöldöke alól. Megállt, hogy feleljen:

- Nem. Nekem nagy nehézségbe került, mire a hátamra tudtam gördíteni ezt az almácskát, mialatt te felelőtlenül csupán a futkározásra fordítottad minden erődet. Fuss tovább, és keríts magadnak ételmet!

Ezzel a süni faképnél hagyta az ámuldozó nyúlfit. Ő pedig nem sokáig törődött az irigy sün szavaival. Helyette inkább folytatta a futkározást, a nézelődést, a madárdal-hallgatást. Éppen a vörösbecs énekét figyelte, amikor kicsit távolabbról apró kiáltások érték el hosszú, szürke füleit. Az erdő széle felől jöttek a hangok. Odaszaladt. Neki ez csak pillanatok műve volt.

Egy bokros területhez ért. A különböző bogyós terméseket hozó növények alján megpillantott egy nagy, kerekded alakú gödröt. Onnan szóltak a segélykérő hangok. Óvatosan közelebb merészkedett a mélyedés széléhez. Bátorsága és szemfülessége segítségével ott állt a gödör legszélén, és belenézett.

A gödörből esdeklő pillantásokat vetett feléje a kis sündisznó, aki nemrégén visszautasította kérését, mellette meg ott hevert az almája. Amikor észrevette, hogy nem egy ragadozó vadállat hallotta meg elsőként a kiáltásait láthatóan megkönnyebbült. Felkiabált a nyúlak:

- Figyelj, nyuszi! Segíts nekem kimászni ebből a mély gödörből!

- Jó, de csak abban az esetben, ha megígéred, hogy máskor nem fogsz lenézni azért, amiért szaladgálással kezdem a napot. Később én is nehezen gyűjtögetve szerzek ételt. Napközben sokat dolgozgatok. Csakhogy azt te nem láthatod. Télen pedig, mialatt te végig alszol, én fázom, és hidegben kotorászom egy falat élelem után kutatva.

- Rendben. Kérlek, ne haragudj rám! Ha gondolod, ezek után majd együtt is keresgélhetünk, és lehet közös élelmiszer raktárunk, amiből télen ehetsz. De most siess, nehogy ideérjen valami vadállat.

Ezek után a nyúl, kiségtette a sünit és az almáját a mély gödör fenekéről. A süni annyira örült, hogy azon nyomban, amint biztonságosabb részre értek, elfelezte a nyúllal az almát. Azóta is jó barátok.

SZÉPIRODALMI NOVELLÁK

Kedvenceink

Aznap történt, amikor utoljára üldögéltem kint a teraszon. Azokban a napokban már hűvösebb szelek fújtak a Duna felől és ildomos volt korán betérni a házba. De engem mindig ellenállhatatlanul vonzott a nap gyengülő ereje, lebukásában rejlő örök szépség vonzó varázsa. Ahogyan a látóhatárt betölti a világossárga és a narancsvörös repertoárján át, a vér bíborszínéig terjedő szín kavalkád.

Egyszóval épp ott nézelődtem, és gyönyörködtem a látványban, amikor apró neszeket hallottam a kerítést övező bokrok felől. Egyszer csak előbukkant két megtermett cica. Egyiküket korábbról már ismertem. De a másik új személy volt számomra. Nagyon úgy tűnt, hogy a kandúr – akivel már egész nyáron át szoros barátságot kötöttem -, nem véletlenül jött egy másik macskával az oldalán. A hím macskát majdnem hogy ismerősként

köszöntöttem, mivel szinte a nyár eleje óta találkoztunk a kert hátsó részében, ahol most együtt bukkantak fel. Erős állat volt, a cirmosok közül való. Igazi egerek réme. Mindig csodálkoztam rajta, vajon nincs jobb dolga, mint hozzám járogatni. Úgy tűnt ugyanolyan magányosan kóborol a világban, mint én. Ezért is lepett meg, hogy azon az estén egy leányzót hozott magával.

Gyönyörű példány volt. Méltó párt választott magának. Ha én lettem volna ő, ugyanígy döntök. Izmos volt, ami nem utolsó szempont egy jövőző anyamacska életében, ápolt és egészséges. Mellesleg okosnak tűnt első látásra, mivel kellő távolságot tartott tőlem, kimutatva bizalmatlanságát. Azóta is sokat töprengtem a dolgon. Mi vezethette erre a lépésre lényegében vadidegen „barátomat”. Egyrészt fantasztikus bátorságra vallott, hogy elhozta magával a házhoz, másrésztől hihetetlen nagy bizalmat érezhetett irányomban.

Tudtam az egész ceremóniának egyetlen értelme volt, mégpedig az, hogy bemutasson minket egymásnak.

Sosem lett belőle a szokásos értelemben vett igazi háziállat. Pedig naponta többször is próbáltam magamhoz édesgetni, ahogy ezt mi emberek már csak megszoktuk, elég balga módon. Sikertelenségem e téren tulajdonképpen nem bántott, mert sokra tartom az állatokban meglévő szabadság iránti ösztönös vágyat. Becsülöm a mélyen bennük rejlő függetlenséget.

Tulajdonképpen egy érdekes játék zajlott le közöttünk. Ki tudja előbb beidomítani a másikat. Vagy inkább csak bemérni a másik tűrőképességének határait.

Ravasz volt, ahogyan elhitette velem, rászorul a segítségemre, pedig a hetek múlása során azt hiszem, egyre jobban én szoktam hozzá a látogatásaihoz.

Napjában több alkalommal is megjelent, függetlenül az időjárás viszontagságaitól.

Nagyon bölcsen időnként az ajtóhoz hozott egy-egy egeret. Honnan szerezte, máig sem tudom. De ezzel jelezte, becsüljem meg őt. Itt szükség van rá. Tiszteljem benne a vadászt, aki ügyesebb nálam. Mintha tudatában lett volna annak a ténynek, hogy - emberi szemszögből nézve - úgymond hasznos ez a tevékenység.

Ugyanakkor elképesztő önfegyelem és önzetlenség volt részéről, hogy nem vitte magával a zsákmányt, és nem ette meg. Bár tudom, a macskaféle ragadozók nem csak éhük csillapítására gyilkolnak. Ebben speciel nagyon hasonlít az emberre, amint ezt már többen észrevételezték már előttem. Én azonban mélyen bántóan viselkedtem, mert a tetemetek nem fogyasztottam el jó-ízűen a szemeláttára.

Manapság a macskák többnyire háziállatnak számítanak, bár nem annyira behódolók, mint a kutyák. Szelídségük, küllemük, szokásaik igazodtak

az otthoni légkörhöz. Ismeretségünk idején ez a macsek is formálódott valamelyest - amiről nem tudom eldönteni, hogy jó vagy rossz dolog -, de úgy érzem én is sokat változtam találkozásaink hatására.

Azóta sem láttam őket. Elvonultak, és elvitték magukkal azt a nyarat.

A varkocsok

A hó szakadatlanul hullott, mintha semmi más dolga nem lenne, csak éppen el akarná fedni az egész világot. El szeretné rejteni átláthatatlan takaróval a rengeteg szennyet, nyomorúságot, keserűséget.

Az utcán lépkedő lány azon emberek csoportjába tartozott, akik nem szerették a telet. Neki a téli fehérségről a később óhatatlanul bekövetkező olvadással járó latyak, szürkeség jutott eszébe. Sajnálta a téli hideg ideje alatt kapualjakban halálra fagyott hajléktalanokat. Ilyenkor egyre erősebben eluralkodott rajta a magányérzet. A rövid nappalok miatt pedig lassan kialakuló depresszióérzete lett.

Ezt kívülről senki sem láthatta rajta, vagyis inkább csak nem ezt figyelték, ha ránéztek.

Fiatal, szép lány volt. Sudár alakkal, ovális arcán keskeny, nemes orral, finoman ívelt szemöldökei alatt gyönyörű zöldes árnyalatú szemekkel. Hosszú, szőke

hajával, szálegyenes tartásával igazi mesebeli hercegnőre emlékeztetett.

Ám eddigi élete során külsejéből inkább hátránya volt, mint előnye.

Mindig mindenki azt várta tőle, hogy csupán megjelenésével is életet, értelmet hozzon mindennapjaikba. Környezetében számos rokon és barát volt fásult, fáradt, élet-unt. Ő is egyre gyakrabban érzett így, átragadtak rá is ezek az érzetek, de ő inkább nem mutatta ki, ha bántotta valami. Megpróbált annyi erőt gyűjteni, hogy mások felé magabiztosságot sugározzon.

Szilveszter napja volt, nem igazán tudta mit is kezdjen magával. Rengeteg meghívást kapott különböző baráti és ismeretségi kapcsolatokból, köröktől. Zavarba ejtette a választás, mert eddigi évei során sokszor érezte rosszul magát olyan helyeken, ahová szívesen és sok reménnyel ment.

Végül véletlenszerűen döntött, mert arra is rájött, az utóbbi éveiben többször tapasztalta, hogy van egy megfoghatatlan jóakarója, aki megtanítja rosszra s jóra.

Aztán apró csoda történt. Véletlenszerűen mondott igent egyik barátjának.

Aztán este bizony egy kicsit unatkozva támasztotta a falat.

Hihetetlennek tűnt, ahogy a fiú közeledett feléje. Már hosszú hónapok óta utaztak majdnem minden reggel együtt a villamoson, mert egyfelé vezetett az útjuk. Már többször látták egymást, sőt már szemeztek is egymással. Persze a lány sosem volt a kezdeményezés híve, ráadásul szépsége miatt már eleve úgy gondolta, tőle igazán idegenkednek a fiúk, távol tartják magukat, hiszen azt hiszik már régóta foglalt. Biztosan jár valakivel. Igaz, hogy voltak úgymond futó kalandjai, de azt az igazi, hosszú távú kapcsolatot még nem sikerült megalapoznia. Sőt volt a lányban egy bizonyos gyanakvás, hogy a legtöbb fiú csak kirakati díszként dicsekedne vele, s nem adna más tulajdonságaira.

A fiúban legelsőként az ragadta meg, hogy tekintete nem volt tolakodó, amikor őt megpillantotta olykor-olykor.

Külsőre is tetszett a lánynak a fiú hosszú haja, melyet érdekesen varkocsokba font.

Úgy látszott ez a csodák napja, bár ezt igazán senki sem értheti, vagy van valaki, aki tudhatná mit is jelentenek ezek a véletlenek?

Megszólították egymást.

- Mit csinálsz mostanában?

- Alakulgatok.

Ekkor azonban az ébresztőóra hangjára ébredt.

Kiderült, hogy csak álmodta az egészet. Pár percig még az ágyában maradt, újra átgondolva éjszakai álmát.

Újabb nap kezdődött. Ránézett a naptárra. December 31-ét mutatott.

Egyfolytában esett a hó, amikor kinézett, azonban másként érzett. Most már melegséggel töltötte a rengeteg égből alá szállingózó fagyott vízcsepp.

Vidáman készülődött a napnak elébe, a szokásosnál egy picivel tovább tartott reggeli készülődése. Rengeteget

töprengett rajta, hogy vajon kihez menjen az újév fordulóját megünnepelni.

Egyre-másra jöttek elő fejében a különböző költők verseinek, novelláinak egy-egy mondata.

Ekkor azonban arra keltem fel, hogy már egy ideje szól az ébresztőóráim. Ideje volt készülődni. Délután kettő óra, már így is sokat elhalasztottam az idei év utolsó napjából. Nem sokára találkozom lesz a haverókkal, és még elő kell készítenem magamat. Elsősorban a varkocsaimra megy el sok idő.

Ősz

Az utolsó gólya is elröpült, a nyár még néha-néha fellobbantotta régi hevét. De a fiú a kórházi ágyon nem vett tudomást semmiről. Látszólag.

Tavasszal érte egy baleset. Ugyan nem az ő hibájából történt, mégsem keresett senki bűnbakot. Azzal úgysem segítettek volna semmin. Illetve senkin.

Nyáron tehetetlenül, reménykedve várták hátha visszatér onnan, ahová ment. A család, amikor csak tehetett, ott volt mellette. Ott tartózkodtak szinte folyamatosan, igaz felváltva, mivel tudták, nagyon nagy jelentősége lesz annak a pillanatnak, amikor végre a beteg magához tér.

A Nyár eltűnt. Gyorsan tovaszállt a maga három hónapjával.

Elvetették már a magokat. Véget ért a szüret. A növények színei az okkersárgától a mély bordóig terjedtek.

Odakint az utcán, egyre többen öltözködtek, egyre melegebb ruhákba.

Ám a fiút továbbra is ágyához kötötte a kómaszerű állapot. Ágyához szegezve feküdt hosszú hónapok óta. Senki sem tudta megjósolni, mikor lesz vége az egésznek, és milyen vége lesz.

Az orvosok minden tőlük telhetőt megtettek. Legalábbis ezt hajtogatták. Próbálkoztak mindenféle gyógyszeres terápiával. Sikertelenül.

A Nyár utórezgésesei még időnként nekilendültek, és megpróbálták felmelegíteni a levegőt. De a nap sugarai fokozatosan elerőtlenedtek.

Nyugtalan Nap nyugodott le nyugaton.

A fák között, a hegy- és domboldalakon, már csak ritkás zöld foltok jelezték, hogy azokon a területeken örökzöldek élnek. Őket nem zavarta az Ősz festőművészeinek lombszínező ecsetvonásai, s a Tél lombhullató előszele. A kertek kerítései mentén csak a fagyalfélék őrizték meg nyári ruháikat.

Aztán egyszer csak megesett a csoda. A fiú kinyitotta szemeit és körülnézett. Próbált rájönni, hogy hol van, mi történt.

Az orvosoknak persze megvolt a maguk magyarázata.

A többiek az ágy körül csak találgatták, minek köszönhető a hirtelen felgyógyulás. „talán a bolygók állása. A Mars most van a legközelebb a Földhöz.” De igazán, senki sem tudta mire vélni.

„Talán a lassan lehulló falevelek. Az ablakon beáramló avarillat.”

Fáradtak voltak mindahányan. Örömükben nevettek és sírtak felváltva, megállás nélkül

A fiú egyik szeme nevetett, a másik meg sírt.

„Ki tudja, az eső kit vagy mit sirat?”

Nem tudhatták, akkor még, hogy talán életük addigi leghosszabb tele vár rájuk.

A titokos dolog

Nézte a kék eget. A sötét égbolton a csillagpontokat. Nem értette. Próbált egyre feljebb jutni, miként a madár szárnyal egyre feljebb, tovább, magasabbra. Már-már Ikarosznak érezte magát.

Nézett mélyen kutakodva a vízbe. Mint ahogyan a hal fúrja be magát mélyen az iszapba. Nem tudta, hogy képes ott élni az a temérdek élőlény.

Kereste a titkot a folyóvízben, kutatta az állóvizekben.

Figyelte a földet, a talajt. Egyre mélyebbre fúrta magát, mint a méhecske vagy a dongó a rózsaszirmok takarta virágporhoz, hátha rájön valamire, hátha így jut közelebb a megoldáshoz.

Az egész világegyetemet próbálta befogadni. De nem tudta felfogni, megemészteni.

Sokat tanult. Kutatott ezt is, azt is. De sosem jutott közelebb a megoldáshoz.

A titok keresésének szentelte életét.

Kereste a kisgyermekben és az öregemberekben. Nőkben és férfiakban.

Nem tudta eldönteni, vállaljon-e családot vagy sem. Melyik viszi közelebb a titokhoz.

Mérlegelt, fontolgatott. Kereste igazát szóval és tettel.

A válaszáért kergetett kék égbolton fehér felleget. Ha üstökös csóvját látta, csak állt ott megbabonázva.

Időnként megállt az élet forgatagában, mint ahogy a kolibri vagy a szender lebeg a virág kelyhe előtt, vagy miként a szitakötő a levegőben megállva figyel a víz tükre felett.

Keresett fent és keresett lent. Kereste a fényt és a sötétséget.

Sokszor meg- és eltévedt. Már-már azt hitte megtalálta, amit keresett. De rájött, csupán érzéki csalódás volt, mint amikor betévedt a város általa addig ismeretlen területeire, és mégis az a benyomás kerítette hatalmába, hogy itt már járt. Ismerősek a házak, az utcák.

Kereste a magányt, majd a közösséget.

Vonzódások és taszítgatások közt élt.

Szavakkal harcolt eleinte, majd később szeretettel.

Tűrt kritikát és fájdalmat.

Megalázták, bántották és gúnyolták. Kívülállónak tekintették.

Voltak azonban, akik tisztelték.

Alkotói lázban égett.

Meg akarta találni a választ, majd megérteni.

Jól érezte magát, mikor egyedül volt, máskor a tömeg vonzotta.

Kereste a jót s a gonoszt. Kutatta a bűnt, a büntetést és a megbocsátást.

Végül rájött. Meglelte ég és föld között.

Beléhasított a megoldás, oly váratlanul, hogy beleszédült. Annyira kézenfekvő volt a válasz. Nem is értette, miért nem talált rá előbb. A ránehezedő nyomásra viszont nem számított, úgy gondolta korábban, ettől majd felszabadul. De csak állt egy helyben, és a felismerés ott kavargott a fejében. Teljesen felkavarta az indulat. Végre bizonyosságot nyert. Ismét megszédült.

Ez lett a veszte.

Vagy sem.

A sziklameredély szélén állt, amikor ráeszmélt a feleletre. Most pedig nem volt mibe kapaszkodnia. A súly, ami ránehezedett és a lényében kavargó, háborgó indulatgondolatok kizökkentették egyensúlyából.

De már nem bánta, hogy így alakult.

Sohasem ért földet.

Szinte.